

Harminc perc

Nézek ki az ablakon. Egy néni és egy bácsi száll ki egy nagy autóból. Nagyon nagy autó, ilyet még nem láttam. A bácsi olyan, mint a télapó, leng a szakálla. A néni haja aranszínű és szoknyát visel. Jaj, megijedtem egy kicsit, amikor a kocsiját erősen becsapták. Vagyis, ha jól látom nem is a kocsiját csapódott. Egy rendőrautó is megállt. Két nagy, erős rendőr bácsi száll ki belőle és odamennek a nénihez és a bácsihoz. Megfogják egymás kezét, a néniét is! Mi baj lehet? Talán rosszul lett a néni? Nem. Már látom, hogy beszélgetnek. Biztos ismerősök, vagy rokonok.

Olyan, mint amikor az óvodából hazafelé jövet összetalálkozom a Manyika nénivel, aki anyukám anyukájának az unokatestvére, vagy valami afféle. Rokon. Meg szokta paskolni a fejem és mindig van nála valami finomság, amivel megkínál. És persze mindig kérdezi, hogy már megint egyedül megyek haza az oviból. Ilyenkor büszkén kihúszom magam, kérem szépen én egy nagy, okos ötéves fiú vagyok! Nem csak egyedül jövök, már egyedül is megyek! Minden reggel! Na jó, ez túlzás. Nem minden reggel, csak akkor, ha sikerül időben felébrednem. Mindig mondom anyának, hogy ébresszen fel, mert imádok óvodába járni. Olyan finoman főznek, mindig mindent megeszek ám! Ha lehetne minden egyes nap mennék az oviba. Katika néni és Évike néni kedvesek. Nem olyan régen arra kért a Katika néni, hogy menjek vele a nagy terembe. Telve voltam izgatottsággal. A NAGY TEREM. Ott szoktak lenni a rendezvények, oda csak igazán különleges gyerekek mehetnek be, így büszkén lépdeltam az óvónénim mellett a folyosón. A teremben már többen vártak rám. Odajöttek, megsimogattak, széket hoztak. Úgy éreztem magam, mint egy mesebeli herceg. Most, ahogy visszagondolok, az aranyhajú néni és a szakállas bácsi is ott volt. A néni kérdezte, hogy telik egy napom és annyira tetszett neki az, ahogyan sütöm a tojásrántottát magamnak vacsorára, hogy még a könnye is kicsordult. Pedig, ha tudná, hogy milyen finoman készítem a paprikás krumplit!

Kopogtatnak az ajtón. Anya azt mondta, amikor a múlt héten elment, hogy senkit sem engedhetek be, mondjuk nem is tudnék, mert a kulcsot magával vitte. Anya azt is mondta, hogy csendbe kell lennem, nem szabad hangoskodnom, mert zavarnám a szomszédokat. Azt hiszem haragudna rám, ha tudná, hogy a sötétítő függöny mögül kukucskálok egész nap.

A nevémet kiabálják. Mit akarhatnak? Miért nem mennek már el? Lehetetlen, hogy hangos lettem volna. Mondjuk tegnap, vagy valamelyik nap meg akartam fürödni. Megengedtem a kádba a vizet, ahogy anyukám szokta. Míg telt a kád, a tévét néztem. Anyával is így csináljuk. Mire a fürdőszobába értem a víz kifolyt a kádból. Akkor is ugyanígy dörömböltek és kiabáltak. Akkor is csendben voltam és el is mentek. De most nem! Anya azt mondta, hogy ki sem jöhetek a szobámból, amíg haza nem jön. Két napig nem is mertem kijönni, mert szigorú az én anyukám, megbüntet, ha valami rosszat csinálok! A játékvödörbe pisiltem. De aztán a szomjúságom mellett úgy el kezdett korogni a hasam, hogy azt a szomszédok biztos meghallották volna, ezért mentem ki enni valamit. Aztán anya még nem ért haza, így a tévét is be mertem már kapcsolni. Aztán meg a sötétítő mögül néztem az utcát, ahol annyi érdekesség történik, hogy kevés lenne egy nap elmesélni.

Még mindig az ajtó előtt vannak, hallom, bár a nevémet sem kiabálják már és nem is kopogtatnak. Biztos a szomszéd néni mondja nekik, hogy menjenek el, mert nincs itthon senki. Inkább visszamegyek a szobámba.

Neeee! Nem mehetek sehová, amíg az anyukám haza nem ér! Ha megtudná, nagyon mérges lenne rám! És akkor anyának nagyon rossz, mert nem tud parancsolni a kezének, csak akkor nyugszik meg, ha már nem mozdulok. Olyankor meg nagyon szégyellem magam, mert öt éves nagyfiú létemre összepisilem a nadrágomat!

Ez az autó belülről is nagyon nagy. És milyen jó illat van! A néni azt mondta, hogy nem lehetek egyedül bezárva egy lakásba, mert még ehhez kicsi vagyok! Én kicsi! Ez sértő volt! Én, aki még a gáztűzhelyet is meg tudom gyújtani!

Nagyon félek mi lesz, ha anya hazaér és én nem leszek otthon. Aggódni fog biztosan miattam. Azt sem tudom hová visznek! Jó, nagyon kedves a néni és a bácsi is, de akkor sem szabad kimennem a lakásból! Nem tudtam mit csinálni, ezt anyának is meg kell majd értenie! Túlerőben voltak! Ugyanúgy, mikor anyánál volt az a három erős bácsi és jobbra-balra vonogatták anyát, meg rá is feküdtek!

Szép ez a hely. Sok virág van az udvaron és mennyi gyerek! De hiszen ez egy óvoda! Nem értem, hogy miért nem az én ovimba vittek. Egy szemüveges néni megfogta a kezem és

megmutatta, hogy hol fogok aludni. Egy igazi ágy! Egyáltalán nem hasonlít az otthoni matracra, bár anya mindig mondta, hogyha lesz pénze megveszi nekem a szemközti szomszédfiú ágycát, mert már kinötte és kapott helyette másikat.

Itt még finomabb volt az ebéd, mint a másik óvodámba. Meg is dicsért az a szemüveges néni, hogy milyen ügyes nagyfiú vagyok, mert mindent megettem és nem sírtam. Síri? Hiszen olyan illatos ruha van rajtam, ha a Sanyika látna biztos nem mondaná, hogy koszos-büdös patkány vagyok, akit irtani kellene.

Anya még nem érhetett haza. Ha hazaért volna, biztosan már jött volna értem. Vagy hazaért, látta, hogy nem fogadtam neki szót és annyira megharagudott rám, hogy soha többé nem akar látni sem...

Az aranyhajú néni és a szakállas bácsi az utat a hivatalig csendben tette meg. Tudták, hogy törvényesen jártak el, de a gyermeki lélek titok maradt előttük.